

(Spisal dr. Fr. Sedej.)

Dné 8. malega travna lanskega leta je bil pred avstrijskim gostiščem v Jeruzalemu velik hrušč in trušč, pravi orientalski dirindaj. Sredi ulice, vodeče proti damaščanskim vratom, je čakala cela vrsta vóz z zapreženimi konji; južni del ceste, skozi katero se vije „križev pot“, pa je bil natlačen s tropami dolgoušcev, njihovih poganjačev in radovednega ljudstva. Gnečo so prerivali slepci prosjaki, v jednomer kličoč svoj: „Ja havádža, bahšiš, bahšiš“, in voditelji karavane s svilnatim robcem, pokrivajočim zatilnik in vrat. Dogodek, ki se je razvijal na razpotju pred gostiščem, ni bil sicer nenačuden, — avstrijska karavana se je namreč spravljalna na pot v Jeriho in k Mrtvemu morju kakor druga leta, — a nečuvno je bilo to, da dragoman, g. Lorenzo, s katerim se je bila karavana pogodila, naj priskrbi vse za pot potrebno, ni držal pogodbe. Vozovi niso prišli točno, in še ti, ki so prišli, bili so neokretni, prekriti, starinski kakor Noetova ladija. Nekateri konji so bili tako mršavi, da niso mogli izpeljati voza izpred gostišča. „Tako pa se nismo pogodili“, vzkliknem nevoljen, izstopim iz voza in hitim k dragomanovemu sinu — njegov oče je namreč že odhajal proti Jerihi, meneč, da je vse v najlepšem redu — naznanit mu v imenu karavane, da je pogodba neveljavna in da si vzamemo na pot drugega dragomana. Pritrjeval mi je tudi globoko užaljeni veleč. gosp. Joch, vodja avstrijskega gostišča, rekoč, da kaj takega se doslej še ni pripetilo ne gostišču, ne karavani. Dragomanov sin je vil roke, plakal, obečaval, da hoče brzo priskrbeti boljše vozove in konje, a mi se nismo dali omehčati. Vendar, ker je g. Lorenzo vsakokrat vodil avstrijsko karavano k Mrtvemu morju in ker nam je oni dan bilo težko dobiti si drugega vodnika, zato smo se ga naposled usmilili. — „Bodi!“ odgovorim, sporazumevši se z drugimi sopotniki, „popeljete nas popoldne ob jedni; dotlej mora biti vse v najlepšem redu. Vendar, ker ste vi

krivi, da izgubimo danes pol dneva in je čas denar, utrgamo vam plačilo za pol dneva.“ „Si Signore!“ dé nato dragomanov sin, globoko pripognivši se, ter jo popihne s svojim pratežem in objemom.

Oj ti Lorenzo, potomec italijanskega naseljence in dedič slavnoznane italijanske nerednosti in nezanesljivosti! Zaslužil si, da ožigosam tu tvoje ime in svarim vsakega jeruzalemskega romarja pred teboj.

Ko sem se opoldne vračal z Oljske gore, videl sem pred gostiščem že vse za pot pripravljeno, točneje in bolje kakor zjutraj.

Ob jedni popoldne zasedemo vozove in konje. Na čelu karavane sta jahala Lorenzov sin in mlad tirolski častnik, člen naše karavane, ki si je bil v Jeruzalemu kupil šarno arabsko opravo za konja, da je razenj majalo samih pisanih trakov in šopkov ter se vse lesketalo srebrnega lepoticja. Njima so sledili vozovi, v katerih je sedelo drugih petnajst romarjev, med njimi tri ženske. Na zadnje so drobili stopinje štirinožni osli in dvonožni njih poganjači mukari kot „agmen novissimum“.

Do novejšega časa so potniki proti Jordanu večinoma le jahali, ker je bila pot slaba in razdrta. Odkar pa vozi od Jafe do Jeruzalema železnica, in turška vlada nekoliko bolj skrbi za ceste, rabijo karavane od Jeruzalema do Jerihe tudi vozove, kar je romarjem, zlasti ženskim, jako ugodno.

Vozeč se imenitno navkreber po jedini vozni ulici jeruzalemski, pridemo kmalu do damaščanskih vrat Bâb el 'Amud, kjer sedi turška straža, in skozi nje izven mestnega zidovja. Pred vrati so se utaborili pod bornimi šotori Beduvini, divji sinovi puščave; okoli njih pa so se pasle čede, njihovo jedino posestvo, in igrali poredni otroci. Beduvini ne smejo v jeruzalemsko mesto. Kdo bi tudi dal prenočišče tem orientalskim ciganom? Zato se srdé na vsakega meščana, še bolj pa na ptujce. Njih plameče oči so švigale proti nam srd in nevoščljivost.

Prišedši iz damaščanskih vrat, ki vodijo proti Damasku in so zavarovana ob straneh z